

1001 lichtjes,
veel nabestaanden &
warme herinneringen

De Herinneringsweken – dit jaar van 26 oktober tot en met 9 november – zijn niet alleen voor bezoekers, maar ook voor de eigen medewerkers en vrijwilligers een bijzonder moment om stil te staan bij verloren dierbaren.

Corine de Ridder, Uitvaartverzorgster cluster West: 'Alle mensen die ik verloren ben, schoten tijdens de Herinneringsweken even door mijn hoofd. Maar de persoon aan wie ik het meest dacht, was mijn schoonvader. Drie jaar geleden is hij op zijn 63e na een ziekbed overleden, terwijl ik op dat moment hoogzwanger was. Mijn schoonvader betekende veel voor ons gezin. Nog steeds vind ik het moeilijk te accepteren dat mijn jongste zoon zijn opa nooit heeft mogen leren kennen. Het voelt soms zo oneerlijk, hij was nog zo jong en had nog veel plannen. Al die mooie momenten die we als gezin meemaken, daar had hij gewoon bij moeten zijn.'

Gelukkig voel ik dat mijn schoonvader af en toe even over mijn schouder meekijkt. Daarom zeg ik ook vaak tegen mijn twee kinderen (acht en bijna drie jaar) dat ze opa wel even moeten vertellen wat ze die dag hebben meegemaakt. Hij hoort ze echt wel. Zo weet ik zeker dat hij tijdens de herdenkingsbijeenkomst in Haarlem toekeek. Ik heb een mooie, lieve boodschap voor hem in de vuurkolf gedaan en hoop dat deze hem heeft bereikt. De Herinneringsweken waren voor mij best persoonlijk, maar tijdens de bijeenkomst heb ik me vooral ingezet voor de bezoekers. Ik vind het belangrijk dat ze de mogelijkheid krijgen om één keer per jaar hun dierbaren te herinneren en dat ze hierin de vrijheid krijgen om dit te doen zoals ze dat zelf willen. Zo vertelde een oudere dame dat ze haar man onlangs is verloren en dat hij is gecremeerd. Zijn as heeft ze verstrooid en hoewel ze daar absoluut geen spijt van heeft, vindt ze het fijn om nu een vaste plek te hebben om haar man te gedenken. Zulke reacties ontroeren me echt.'

Hanneke Koenders, Voorzitter RAB Flevoland en Nazorgconsulent bij Yarden:

'Ruim vijf jaar geleden ben ik mijn moeder verloren en een paar maanden later mijn jongste zoon. René was vijfentwintig jaar toen hij koos uit het leven te stappen. Mijn lieve, gekke zoon die zo vol in het leven stond, ging door een moeilijke periode en kon daar niet mee omgaan. Ik ben het niet eens met zijn keuze, maar respecteer die wel. Ik heb mijn kinderen geleerd om voor zichzelf te denken en hun eigen beslissingen te nemen; ik zou een huichelaar zijn als ik daar na zijn dood opeens anders over zou denken. Omdat ik in die tijd toch iedere dag op de begraafplaats was, besloot ik als vrijwilligster bij Yarden aan de slag te gaan. Zo kon ik nog iets nuttigs doen, dacht ik. Inmiddels ben ik als voorzitter een van de organisatorische krachten tijdens de Herinneringsweken. Het is de belangrijkste activiteit die ik kan doen voor mijn zoon en ik kan er veel andere mensen mee troosten. De wetenschap dat er op zo'n moment ook anderen aan jouw dierbare denken, dat je met elkaar kunt zijn en weet dat iedereen verdriet heeft, geeft steun. En ondanks het vreselijke weer was de opkomst enorm en het succes groot. **Al heb ik René die avond wel op zijn donder gegeven hoor, dat het zo regende.** Zo'n avond tijdens de Herinneringsweken is hard werken, maar je voelt zo veel liefde om je heen en dat is mooi. Deze tijd van het jaar is niet gemakkelijk voor me. Het is somber, donker en de kerst komt eraan. Maar zo'n avond in de Herinneringsweek helpt me door deze nare tijd en geeft me de steun die ik dan extra goed kan gebruiken.'

Bram Hoving, Uitvaartverzorgder cluster Midden: 'Ik zou een ander persoon zijn in mijn werk, maar ook in mijn privéleven, als ik zelf het gemis van dierbaren niet had meegemaakt. Dan zou ik maar doorgaan op de automatische piloot zonder stil te staan bij het verdriet dat nabestaanden voelen. Die personen die belangrijk voor ze waren en het gemis hiervan. **Iemand's voetsporen houden immers niet op als diegene dood is.** Vaak realiseer je je pas na de dood hoe groot de rol was die die persoon in je leven speelde en hoeveel diegene voor je heeft betekend. Herinneren is daarom belangrijk. Zo herdenk ik tijdens de Herinneringsweken mijn schoonvader. Hij is tien jaar geleden overleden en inmiddels heeft het hartzeer en verdriet plaatsgemaakt voor gemis. In de Herinneringsweken ga ik daarom altijd even naar het urnmonument in onze tuin. Met een glimlach denk ik dan terug aan zijn klaverjaskunsten. Daar was hij gek op. Ook sta ik stil bij het verlies van onze dieren. Mijn vrouw en ik hebben geen kinderen en onze dieren betekenen veel voor ons. Zo hadden we een schat van een jonge hond, die een halfjaar geleden is overleden aan kanker. Ze heeft veel pijn gehad en uiteindelijk hebben wij haar laten inslapen. Ook daar is tijdens de Herinneringsweken ruimte voor; ik mis mijn hond nog iedere dag. Ik vind het bijzonder dat ik tijdens de Herinneringsweken zo veel mensen tegelijk kan bijstaan. Voor de Herinneringsavond heb ik met mijn collega's alle mensen die we de afgelopen jaren hebben bijgestaan persoonlijk uitgenodigd. De opkomst was overweldigend! Dankbaar werk om mensen op deze manier te mogen helpen.'